

Ljudi se je nabiralo v hiši in zunaj hiše v novopadlem snegu vedno več. Vaščani so ju sprejeli kot ljuba gosta, svojci kot draga sorodnika. Vsi so bili prepričani o resničnosti njunega kesanja ter jima doma dali dela in zaslužka.

S svojimi bogatimi izkušnjami iz življenja sta bila poslej Petrovčev in Bevkov domačinom vrla svetovalca in zaradi resnične marljivosti sploh spoštovana sovaščana.

Mlademu slovenskemu učenjaku v spomin.

Napisal *Lad. Ogorek.*

Slovenski narod se lahko ponaša z lepim številom učenih mož, ki so mu izkušali pridobiti ugled in spoštovanje med drugimi večjimi narodi in ki so budili s svojimi znanstvenimi deli v narodu samem ponos na lastno zgodovino in mu uravnavali pota do lepše bodočnosti.

„Slovenec nima sreče!“ toži pesnik Stritar. In ako pomislimo, koliko vrljih, delavnih in odličnih slovenskih sinov je moralo že umreti, ko so ravno prav čvrsto zastavili vse svoje sile, da pomagajo domovini, moramo popolnoma pritrditi Stritarjevemu žalostnemu vzkliku. „Zvonček“ je imel v teh petih letih — žal! — že večkrat otožno priliko, da je naznanjal svojim bralcem: Umrl nam je ta in ta, ki smo bili ponosni nanj!

In s temi vrsticami javljamo takisto žalostno vest: Dne 8. vinotoka je namreč umrl v Ljubljani mlad in visoko čislán slovenski učenjak, profesor doktor Vladimir Levec, star komaj 28 let.

Ko pridejo drugi ljudje v teh letih komaj do koščka kruha, si je pridobil pokojni Levec v mladih svojih letih že odlično mesto v učenem svetu in visoko stališče v človeški družbi, a vse to po lastnem prizadevanju, po neumorni, vztrajni pridnosti.

Izza mladih svojih nog se je bavil Vladimir Levec z železno neumornostjo z zgodovinskimi vedami, zatorej je bilo njegovo ime kmalu znano širom naše domovine. A tudi preko avstrijskih mej je segel glas o njegovih vrlinah in zmožnostih.

Komaj je dovršil svoje nauke na visokih šolah v Gradcu in na Dunaju ter si izpopolnil znanje z znanstvenim potovanjem po Italiji, so ga poklicali na visoko šolo v Freiburg v Švici, kjer so poslušali njegove tehtne besede ter mladega učenjaka cenili in spoštovali.

Pred dr. Vladimirom Levcem se ni še noben Slovenec v teh letih dvignil do tako uglednega mesta.

S spretnim peresom je opisoval razne dogodke izza starih dni naše domače zgodovine ter nam tako razkril marsikaj zanimivega in velevažnega,

kar nam sveti kot čista luč v temo davne preteklosti. In če pomislimo, koliko globokoumnih del bi še lahko dobili izpod njegovega peresa, nam obhaja srce bridko čuvstvo, ko vemo, da ni tega moža več med živimi.

Vse življenje dr. Vladimira Levca je bilo en sam delaven dan, zakaj on ni poznal pokoja in tuje mu je bilo brezdavno pohajkovanje.

Slovenska mladina ima v njem najlepši zgled trudoljubivosti in vztrajnosti. Zatorej se nam zdi najprimernejše, kar ji moremo zaklicati:

Pojdi in stori tudi ti tako!

Simon Gregorčič.*)

Ob pesnikovi šestdesetletnici.

Napisal *Lad. Ogorek.*

Ve v zadnji številki je omenil „Zvonček“, da je praznoval dne 15. vinotoka pesnik Simon Gregorčič šestdesetletnico svojega rojstva in štiridesetletnico svojega pesniškega delovanja.

Simon Gregorčič, ki ga imenujemo „goriškega slavca“, ker je Goričan in so njegove pesmi lepe in sladke kot slavčevo petje, je skoro najpriljubljenjši in najbolj znan slovenski pesnik. Njegove pesmi so znane olikani in visoki gospodi, pozna jih učeča se mladina, deklamuje jih kmetiško dekle in mestna gospodična, prepeva jih potnik na cesti, pastir na paši in obrtnik pri svojem delu. Koder bivajo Slovenci, tamkaj se radoste ob Gregorčičevih krasnih pesmih, tamkaj časte in slave svojega ljubega pevca.

S svojimi pesnitvami si je osvojil Simon Gregorčič vsa slovenska srca, z njimi je podaril ljubljenemu slovenskemu narodu neprecenljiv zaklad, ki mu nikoli ne mine z zlatom nekupljivo bogastvo!

Porojen je bil naš pesnik dne 15. vinotoka l. 1844. na Vrsnem v hiši števil. 17., pol ure nad Libušnjem, v prijazni gorski vasi tam pod sivim Krnom na levem bregu bistré Soče na Goriškem.

Lepo opeva pesnik svoj rojstni kraj:

Oj, pašniki solčni, lesovje temno,
vi viri, potoki studeni,
ti slap moj grmeči, ti selo mirno,
pri srcu kot nekdanj ste meni!

Simon Gregorčič je po svojem stanu duhovnik. Služboval je po Goriškem v raznih krajih. Novo mašo je pel l. 1867. Kjer je opravljal svojo službo, so ga povsod ljubili in spoštovali. Sedaj prebiva na Gradišču pri

*) Naša slika Gregorčičeva je iz mlajših njegovih let. Njegove podobe iz sedanjih dni nismo mogli dobiti. Pesnik pravi: Moja fotografija so moje pesmi. *Uredništvo.*